



GRALSSVÅKTARNAS BUDSKAP

N:O 2

Mars 1971

Årgång 2

INNEHÅLL:

Dessa sista dagar
8 punkter att beakta; punkt nr 2
Rymdens dimension - Talet 1
Vilja, Kärlek-Vishet, Aktiv Intelligens; Vägen är kantad med törnen
Gralens Kalk
En okänd värld
Ur våra Mästaress liv och lära,
berättad av Gulli Bergvall

Tidskrift i stencilmform från
GRALSSVÅKTARNAS SAMFUND,
Möregatan 8, 1 tr. ned, Stockholm
tel. 08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel. 031/164782

Samtliga artiklar är, när annat ej angives, skrivna av
ELISABETH STÅHLGREN

Obs! Sandor Markus' artikelserie "Flygande Tefat" får vila till nästa nummer av tidningen.

Vi utkommer med 8 nummer årets vår- och höstterminer. Prenumerationspris pr år Kr. 12:- Beställning hos Gralssvåktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma, där även enstaka ex. av tidningen kan erhållas.

DESSA SISTA DAGAR

Att vårt land är annorlunda än andra länder, det har vi visat prov på i dessa sista dagar. Dess regering gör vad intet annat land i världen gör, den hotar med att sätta sin egen skyddsmekanik gent emot utomstående ur spel. Vem tjänar en sådan regering? Inte är det väl folket? Vårt land har inga yttre fiender, svaras det. Men fiender har vi så länge inte alla gått över till det plan, där Lucifers makt är ett minne blott.

Det har sagts att från Norden skall det nya utgå. Och en del av detta nya är just det sätt att se på begreppet krig, som våra makt-havare med sin handling ådagalagt. Frågan är emellertid om vi är mogna ta ett sådant steg.

Väl invändes det att så har regeringen inte menat att dess åtgärd skall tolkas. Men var och en har rätt att bedöma det som sker efter sitt sinne, och vad vi i Gralssvåktarrörelsen ser, det är hur det 7-hövdade Vilddjuret ur Johannes Uppenbarelse träder fram för att inleda den avgörande slutkampen. I vårt land har detta Vilddjur trätt fram i dessa sista dagar. Det 7-hövdade i 3-faldens tecken, regering, finansvärld och krigsmakt. Det går till angrepp, och vi har att utkämpa kampen, som skall bringa oss seger och komma Vilddjuret på fall.

Och vad kommer sedan? Ur kaos framträder ordning, så som sker i de kosmiska världarna. Som ovan så nedan. Vi skall vinna seger över oss själva. Och vi själva, det är Vilddjuret. Vilddjuret i oss, som skall slås ned, berövas sina huvud, bindas och kvävas. Och ur det besegrade står en ny fågel Fenix upp med bättre förutsättning att ordna ett jordiskt samhällsskick.

Det nya skall komma. Det kommer när lidandet fört människan ner i botten av kval. Och det skall lyfta henne mot renare höjder.

Detta är vad vi har att vänta.

8 PUNKTER ATT BEAKTA; PUNKT N:O 2

Det är ett hårdfört släkte vi har att handskas med, de bröder och systrar vi möter i det dagliga umgänget. Man och man emellan kan vi väl komma överens, men i det stora sammanhanget kör vi fast i förordningar och para-grafer utan tal.

Hur skall vi då bemöta de svårigheter som uppstår för varje ting vi har att ta ställning till i det samhälleliga? Det sägs att vi skall vara starka i tilltron till egen förmåga att rätt bedöma vår hållning inför motparten. Men varifrån skall styrkan tas? Först måste vi finna orsaken till det sakernas tillstånd, som råder i världen. Finner vi en vettig och antagbar sådan orsak, då är vägen till lösningen funnen. Ty orsak följs alltid av verkan, och det är verkan vi har att ta ställning till.

Vi vet att numera är allt annorlunda än förr. Över hela världen råder absurda tillstånd av ett slag som tidigare aldrig varit förhanden på en och samma gång. Orsaken skall som sagt först sökas.

Svaret är att vi övergått till en ny form av livsföring. Och denna nya form är framkallad av ändring i vibrationsfrekvensen. Vi har arbetat upp takten inte bara i vårt verksamhetsmönster utan också i känslö- och tankeliv. Om rytmen blir samstämd med alla andras rytm är denna förändring enbart fördelaktig. Den innebär nämligen utveckling uppåt, kommunicering med andra världar blir utförbar såväl inom det telepatiska området som inom det syn- och hörselmottagande. Och en sådan förbindelse för oss upp mot världar där bättre lagar råder för mänsklig samvaro.

Men det är just detta att rytmen ännu inte är samstämd som utgör orsaken till svårigheterna. Många har blivit efter, alltför många, och verkan av detta är just vad vi må ta ställning till. Människor måste upplysas.

Många är numera medvetet på väg in i det nya. Allt märkbarare blir kontaktersöppna^{nde} med utomjordiska vibrationsfält. Därför är det av yttersta vikt att alla lyssnar på goda råd från dem som är väl förtrogna med dessa ting. Råden är fyllda av uppmaningar att se väl upp. Aldrig förr och inom intet annat område har varningar varit så av nöden som här. Ty låga väsen är alltför villiga att utnyttja det läge, som uppstått genom att erfarenhet inte hunnit samlas, och innan den är vunnen kan man råka mycket illa ut

Emellertid finns det så klara och tydliga regler att gå efter för ett rätt särskiljande mellan falskt och äkta, att större misstag bör kunna undvikas av den sökande människan. Och alla bör söka för att inte bli efter.

Därför, lyssna aldrig när en inre röst kallar, om den talar om olyckor som är på väg, framför allt inte om det sägs var och när dessa skall ske. Avfärda då rösten lugnt men bestämt, inför vår vilja viker den ofelbart. Vet att en hög andemakt aldrig skrämmer någon, aldrig fixerar en tidpunkt för något som skall hända. Sådana uppgifter håller lyssnaren i en olidlig spänning, intill dess den sagda tidpunkten har passerat utan att något av det förutsagda har inträffat.

De väsen som så låter sin röst höras tror själva på sina uppgifter, i annat fall skulle de ju avstå från att yttra sig, då ett avslöjande knappast kan vara fördelaktigt. Det är låga astralväsen vi här har att göra med, och de bör bestämt avvisas.

Lyssna heller aldrig på den som påpekar egen duglighet, egen förtjänst framför andras, eller som vill värva röster på andras bekostnad. Ett högt andeväsen lämnar varje avgörande till den egna bestämmanderätten, han påverkar ingen.

Tro inte heller den röst som smickrar och säger att lyssnaren är utvald, att han har en stor uppgift att fylla, ty den känner inte lagen för undervisning om andevärldens utdelning av uppdrag.

Den röst som emanerar från höga världar är mild och kärleksfull men bestämd i sin varnande ton, den lovar ingenting, men inger likaväl en känsla av att kunna hålla en utfästelse, om så blott i tankeform avgiven. Han talar om ting vi har att vänta och lär oss hur vi skall förbereda oss på att rätt möta det. Han låter oss veta att karmas lag är oomkullrunkelig, men verkar enligt kärlekens princip i vishet.

Var lyhörd för den rösten. Lär att särskilja den från andra. Har den väl fått fäste i ditt inre öra, se till att den inte viker. Ty om den så gör, beror det på dig själv, på en svaghet inom dig som stänger vägen. De stänger aldrig. De längtar efter att nå dig, men är beroende av din villighet, din öppenhet och din förståelse för de kosmiska lagarna.

Ge inte upp. Håll ut tills rätt forum är funnet. Du ångrar aldrig de stunder du offrar på sökandet.

RYMDENS DIMENSION - TALET 1

Vår vilja att belysa alla ting och ge dem förnuftigt innehåll är en av de bästa egenskaper vi äger, den för oss långt. Vi vill inte släppa en åsikt förrän den avgivit sitt rätta idéinnehåll inför motparten, som kanske med vår övertygande bevisföring kommer på andra tankar.

När det gäller att bevisa sanningen i en kosmisk upplevelse ställes vi inför de största svårigheter. Vad som ur vår synpunkt sett utgör den naturligaste sak i världen, kan inte i ord översättas inför tredje man. Det beror på att den värld vars tillvaro och sätt att fungera är så väsensskild från vår vardagsvärld att inga adekvata jämförelser finns att tillgå. Vi får nöja oss med den förståelse vi finner hos våra egna, bland dem som upplever samma ting som vi och vet hur svårt det är att beskriva dem.

Om vi skall finna ett sätt att förklara som motsätter sig varje invändning, må vi tillgripa abstrakta begrepp, som genom samstämdhet ger en rätt bild av vad vi vill framhålla.

Siffertalen utgör ett sådant abstrakt begrepp. Även de enkla talen kan i sin enhetliga mångfald framvisa många utmärkande egenskaper, där vi kan hämta bevis för riktigheten i vårt andliga tänkande.

Talen hör till den kategori där det utan motsägelse framgår att ande och materia är samma sak. För att förstå matematik må man tänka abstrakt; för att fatta andliga ting såsom ett med de materiella, får man göra samma sak. Att tänka abstrakt är att se egenskapen i tingen. Att se siffertalen som abstrakta företeelser är att se dem som egenskaper.

Talet 1 är alla tal i ett tal. I egenskapernas värld är alla ting befriade från varje slag av bundenhet, i talet 1 lever den oändliga räckan tal i obunden frihet. Siffran 10 t.ex. är bunden i vår tanke, d.v.s. i det vi tänker på denna siffra binder vi den, men den innehåller i sig alla tal i frihet.

Samma är förhållandet med en egenskap, frivilligt vald, låt oss säga egenskapen barmhärtighet. Den innehåller alla egenskapers fria möjligheter att uttrycka sig efter eget val, men är bunden i begreppet barmhärtighet. Varje egenskap är bunden vid sin beteckning, men äger frihet att uttrycka sig på ett oändligt antal olika sätt. När så sker kallar vi det egenskapens manifestation.

Så ser vi talen i deras långa räckta med en oändlighet av olika uttrycksmöjligheter, men bundna vid sin egen beteckning. Så är också tingen i egenskapernas värld fria att verka enligt egna intentioner, men binds genom sina beteckningar vid materien. De blir där förvandlade från oändliga företeelser till ändliga, så som de ting egenskapen barmhärtighet utför blir bundna vid den ändliga materien. Endast tillfälligt, ty det ändliga är en del av det oändliga och övergår dit så snart uppgiften på den ändliga banan är slutförd.

Så ser vi varje siffertal såsom ett vid den ändliga materien bundet ting, men utgörande en del av det oändliga och återgående dit, när vi upphört att syssla med detta siffertal.

Ande och materia är samma ting. Abstrakt och konkret likaså. Och när vi sysslar med de andliga tingen blir de tillfälligt tagna ut ur sin oändlighetsserie och göres konkreta, förvandlas från andlig till materiell substans.

Om vi återgår till vad som i början av denna artikel nämndes om svårigheten i att i ord förklara kosmiska upplevelser, är det nu lättare att förstå att detta beror på den bundenhet vid det materiella som inträder när det oändliga övergår till det ändliga, och detta ändliga endast äger konkreta uttrycksmöjligheter för att måla det abstrakta.

När vi nått andens riken får vi arbeta med de andliga tingen, egenskaperna. Då ser vi allt från en annan aspekt.

VILJA, KÄRLEK-VISHET, AKTIV INTELLIGENS

Vi tänker oss den högste Gudomens första utflöde vara "VILJA ATT SE LIV". Ur den växer världarna fram i Kärlek till alla ting och Vishet är Hans emblem. Skaparkraften framställer liv och går in med sitt väsen i dessa liv och blir ett med dem i handlingskraftig AKTIV INTELLIGENS.

Så har hinduerna lärt oss skapelsens framträdande. Vår svårighet att helt förstå deras syn på tingen bottnar i deras gudars mångfald, vilket förvillar våra begrepp. Men vad betyder det att de är många? Den skapande kraften går ut i sin skapade mångfald, och var och en av dem får ett namn. Att t.ex. Eldens gud skall skiljas från de andra skapande gudarna, är det svårt att förstå? I mångfalden ligger enheten, och deras iver att se den enhetlige guden framträda i många väsen behöver inte förskräcka. Människans andliga nivå avgör hur det gudomliga gestaltas. Vår kristna kyrka har inte bättre lyckats ge klarhet i begreppet alla världars högsta väsen, som vi kallar Gud.

Att ge en klarläggande form åt andevärldens väsen, det är vad vi har att lära på vårt nya plan. Att ur enheten komma mångfalden att framträda, och så åter bringa enheten till stånd genom syntes.

Det gäller för människan, som under sin långa färd på lägsta planet glömt sitt ursprung, att lyckas genom AKTIV INTELLIGENS arbeta sig tillbaka till den enhetlighet, som är alla tings mål att nå. Det får ske under kamp, i kampen ligger segern. Vi har att söka oss tillbaka till källan för alla livgivande vattenflöden, och vi må inte förtrötts även om

VÄGEN ÄR KANTAD MED TÖRNEN

Det gäller att ha tilltro till egen förmåga, om ett rätt utförande skall komma till stånd. Vi har fått en uppgift oss förelagd, att förstå andevärlden. Vi må känna en glad vilja att verkställa allt så riktigt som möjligt. Svåra tider stundar, där vår insats är av högsta värde och det har sagts oss vari den består. Det gäller att inte miss-trösta, ty det skulle vara att öppna sig för det negativa, vilket är

en spärr för varje slag av verksamhet. När ett arbete skall planeras får vi inte tänka oss att det skall bli lättvindigt, men lönen blir i förhållande till det vi presterar. Så som sker här, så sker även i högre världar, allt regleras efter samma lag, även om dess utformning är annorlunda. Det har sagts att vi inte skall tänka på lön, allt vi gör skall vara ett offer åt all-livet. Men vi som ännu befinner oss på vägen får trösta oss med vissheten att Kärlekens Herre ser till var och en och att belöning väntar efter förtjänst. Han glömmen ingen.

Så länge mänskligheten i sin helhet är kvar i den tunga materien får vi inte räkna med befrielse för egen del. Först må vi bistå dem som är efter och inte funnit vägen. Vi är satta att arbeta i den miljö, som ännu har kvar reminiscenser av den onda kraft, som så länge behärskat oss. När större delen av jordens befolkning fått fast fot på det nya plan vi tagit i besittning, först då kan vi säga att allas arbete blivit förlagt till detta plan.

Vi må skilja på att med våra kroppar ha nått upp till högre plan och att som en del av mänskligheten känna sig befriad. Dem som saknar egen kraft får vi bistå med råd och upplysning, och när svårigheter möter skall första tanken vara att stärka vår vilja till att övervinna. Sedan kan vi behandla frågan varför vi prövats, och i den mån vi kan finna orsaken i vårt eget väsen kan vi också finna svaret. Vår väg går genom en djungel av erfarenheter, som skall bygga upp vårt liv och ge det en stomme som skänker kraft åt växandet. Det är under kamp vi erövrar segern, det är styrkan i vår kampiver som bestämmer hur långt vi når. Förborgad i fröet ligger det färdiga trädet, som en dag skall famna vida omkring. Det är i kampen mot mötande motstånd växandet sker, ju hårdare kamp dess hårdigare växt.

Så skall vi se det arbete vi utför, som en det lägsta planets kamp mot den makt som nu är tvingad ge vika. När striden är ändad får vi förklaring, det är att förstå varför vi kämpar. Däri ligger den lycka vi känner när ett gott verk är avslutat, tillfredsställelse över att inte ha givit upp trots en färofylld färd.

I den grekiska mytologien sågs övergången till dödsriket som en färd över en flod, där färjkarlen måste blidkas för att domen som väntade för onda gärningar skulle mildras. Så brukade de närmaste lägga ett guldmynt på den dödes tunga att betala med, ty så djupt rotade i det materiella var den tidens människor att de tog för givet att även på andra sidan fanns svaghet för guld. Ju större myntet var, dess större den dödes utsikter. Sina jordiska egenskaper förlade de till andevärldens innevånare, det som här var eftertraktat måste även där vara av värde. Detta är en bild av det mänskliga förfall som då rådde, där gudarna sades vandra genom nejder, där sköna kvinnor mötte, och där dukade bord bjöd vällagade rätter och starka drycker. Det var ett förfall, vars verkan historieskrivarna kunnat utbrodera till varning för kommande tidens folk.

Dessa människor stod inför en vändpunkt i livet, kristendomen skulle göra sitt intåg i världen. Vi står idag i samma situation som de då gjorde, i det också vi är på väg över till en ny tidsålder. Idag skall Kristus återkomma för att fullborda sin gärning. Vi har mycket att lära av deras misstag.

Nu talar ingen om gudar, folket tillber ännu guld, men gudarna har ersatts med idoler. Klirrande spel och egendomliga danser för in i en häkkittel av underligt slag, och förvirringen är stor. Ungdomen är rotlös, den delar av våra unga som inte lärt läxan. De måste stöta sin fot mot hårda stenar på väg mot klarhet. De måste bränna sig på nässlorna och såras av törnena vid vägkanten.

Bitterhet blir följden av deras misstag, och först när motgångarna fört dem ned till botten och blicken vändes uppåt skall en ljusning skönjas.

Detta bottenläge måste vi alla uppnå vare sig hör till den ena eller andra kategorien. Även den mera sansade har tvånget inom sig att söka en vändpunkt för ett uppåtstigande. Vars och ens viljekraft avgör hur långt ner i motgångar han måste gå innan han förnimmer att uppstigandets väg nås genom kamp.

Betrakta Kristi lärjungeskara, svaga, tveksamma, okunniga om meningen med allt det hemska de fick vara med om. Den dag deras Mästare blev tagen av hatets hämdemakter var de som vilsegångna får utan herde. Det var en skingrad skara som i ensamhetens mörker hade att genomgå den kamp som skulle föra dem upp mot förklaringen. I pingstensstora uppenbarelse såg de vägen, och kraft gavs dem att anträda sin apostlafärd. Den stora uppgörelsen med mörkrets makter gav dem vingar att lyfta med. Det var ett viljekraftens verk, ty inte förr hade vissheten gripit dem om vad de hade att göra så fann de vägen, och offret blev inte svårt att bringa. Döden blev deras vinning, då de fått andevärldens verklighet uppenbarad inför sina ögon.

I våra dagar är förutsättningen större att få förklaring, ty kunskap om högre världars sanningar har meddelats oss. Så många har gått före och bevisat riktigheten i det utlärdas. Judarna hade sina profeter, men de talade i första hand om straff för synder från en hämndens gud. Hedningarna hade sina gamla gudar, vars kraft avtog i samma mån som folken själva sjönk i lägre makters famn.

Idag behöver vi inte misslyckas, vi har alla förutsättningar, ty även om vägen är kantad med törnen lyser ett klart sken över den, upplysningens sken, och det hjälper oss att undvika det som sårar foten. Vi skall in i en ny tillvaro, den forna okunnighetens natt är till ända, och solen lyser över stigen vi har att vandra. Vägen är Kärleken, ljuset är Visheten.

Jag är Vägen, säger Kristus. Så skall vi lära förstå att den som skapar vägen, och bjuder oss att vandra den, Han är också samma väg. Vägen är ett med oss. Den väg vi vandrar är det liv vi lever, det som möter oss är en del av oss, det är våra gärningar. Om vi vandrar vägen såsom ett med Kristus, förstår vi vad Han avsåg med sina ord. Viljekraften skall leda oss, när vi inser att mörkret har skingrats. En ny dag har uppgått, under den skall viljan att ta emot det nya vara vår ledstjärna. Den skall föra oss in i det rike vi utlovats, och ingen skall gå förlustig det som där bjudes. Kärlek utan tal. Vishet utan gräns.

RADHAKRISHNAN; IDEALISTISK LIVSSYN:

Våra vackraste sånger kommer från våra sorgsnaste stämningar, vi ger i sång vad vi lär i lidande.

Vi kan inte komma upp till vårt väsens fulla höjd utan att anlita andens djupare tillgångar, rötterna till människans väsen finns i det eviga och hennes öde är inte begränsat till den tidrymd hennes liv på jorden varar.

GRALENS KALK

Vad betyder det att Gralstanken väckts till liv under dessa senaste dagar? Det vittnar om att denna symbol har ett bestående samband med det som sker över världen numera. Människan känner tomheten i livet, hon söker meningen med tillvaron. Hon är som ett urholkat käril som ropar efter ett innehåll.

Varje symbol skall i sin formgivning röja vad den representerar. När Gralskalken anger att dess form är fördjupning vet vi att den är symbol för något som skall utfyllas. Så som detta käril först i sitt fyllda tillstånd är meningsfullt, så skall den mänskliga själen fyllas med ett innehåll för att ge åt människan ett värde.

Det som skall fylla henne må vara av nytt slag, så ock det rum i hennes inre som skall söka ett nytt innehåll. De gamla läglarna är föråldrade. Gralen skapar den nya form åt hennes väsen, som rättmätigt kan kallas den ideala. I den skall hållas livets vin, det hälsobringande, som förgör varje tendens till förgiftning av värdefullt stoff, vidlådande det förgångna.

Vårt väsen skall urholkas för att bli ett käril för mottagandet av den gudomliga kraften, skaparkraften, impulsen som danar liv. Så som den mänskliga hjärnan med tanken skapar tingen i hennes omgivning, så skall denna urgröning ta emot det himmelska utsädet, som kommer nya väsen att växa fram. Tanken är skaparkraften. Från Gudomens tanke utgår universum och finns till i Hans tanke. Den mänskliga tanken är en del av Gudomens.

Det vi med våra sinnen upplever av kosmos, det som möter oss i vår omgivning, är denna tanke framsprungen och manifesterad i materien enligt de vittnesbörd våra sinnen avger. De kosmiska ting vi mottar intryck av, är ett med våra sinnen, de svagheter som utmärker dem ger motsvarande svaghetstillstånd åt de ting som omger oss.

Det är denna vår svaghet vi skall övervinna och det sker genom att detta nya vin gjutes ut i vårt väsen, livets vin skall fylla oss. Till detta får vi kraft genom vår symbol, Gralen, som är mottagare och uppehållare av den gudomliga kraften. Ett nytt sinne skall härigenom öppnas, vårt väsen skall lära känna nya strömningar från världar förut obekanta. Dock har dessa världar alltid funnits i vår omgivning, men nu skall de bli oss välbekanta. Det är pannchakra som skall öppnas och lära oss ett annat sätt att se på tingen. Detta skall ge oss en annorlunda bild av livets alla företeelser. Alla ting har då bytt gestalt, vi ser dem så med det öga, som sprider förklarande ljus över varje föremål.

Detta är början till vad vi kallar att begagna uttrycksmedlen för ett nytt plan. Men det är bara en början. Den skall utvecklas vidare. Färdigheter som tillhör planet skall uppärbetas. Det skall förvandla oss till nya människor.

I de tibetanska klostren lärde sig de blivande lamorna att dyka ned i sitt inre och där upphämta den kosmiska kunskapen genom att blicken ihärdigt fästes på en så kallad kristallkula. Det ligger magi i tanken och många nutidsmänniskor ryggar tillbaka för detta ord. Den som lär sig övervinna gamla föreställningar har större utsikter att gå vidare, ty fruktan spärrar alla vägar. Tanken förbinder ordet med "svart magi", men vi må veta att den formen av magi är och förblir definitivt utesluten från vårt nya plan. Allt är här rent, och ordet magi skall vi uppfatta som ett kraftmedel. Mystiken skall uteslutas från ordet. Vi skall inte avfärda den kunskap vi alla innerst inne längtar efter att inhämta.

Det finns ett visst samband mellan Gralen och detta tibetanska redskap. Vi har ingen anledning att tveka. Det som kommer till oss genom Gralen är av Gud. Nattvardskalken är Kristi egen symbol för Hans förbund med människosläktet. Gralen och nattvardskalken är samma ting.

EN OKÄND VÄRLD

Som uppdiktade sagor betecknar de flesta de gamla myterna från forna tider om gudar som vandrade bland Nordens folk och om jättar och vidunder av allehanda slag. Man må fråga dem som betvivlar en reell bakgrund till dessa berättelser, om de verkligen tror att detta primitiva släkte, som då uppfyllde våra nordiska länder, skulle ha kunnat finna upp och ge livskraft åt en fri fantasi skapelser, få dem att leva samstämda och likformade under långa tider.

Det är här inte fråga om fantasifoster eller nyckfullt uppdiktade hugskott. Våra asagudar var verkliga, levande väsen. Deras liv förflöt utan att avbrytas av döden utom i undantagsfall. De var komna till vår nyvaknade, nordiska landsända för att leda ett tredskande släkte in på rätta vägar, lära dem goda seder. Om de misslyckades må skulden inte ges åt dem. De drog sig tillbaka till Himalayas berg och till Andernas isolering, varifrån de utgått. De lämnade nordbon när de fann att hans hårda sinne motsatte sig all påverkan. Dessa väsen är våra Mästare, varom vi så ofta talar, de har i årtusenden alltsedan vikingatiden levat i avskildhet och från andevärlden bistått människosläktet. Först under de sistförflutna hundra åren har de på nytt trätt fram och givit sig tillkänna.

Under asatiden levde många slag av andeväsen, lägre astralvarelser bland dessa primitiva nordbor. Människan såg dem som skadegörare, men de var hjälpende krafter i gudarnas tjänst. Vi läser om hur Loke togs i tjänst hos Oden. Loke var Lucifer. Det var gudarnas uppgift att lyfta honom mot högre fält, ge honom möjlighet att återvända till det rike, varifrån han genom sitt övermod störtats. Han uppträdde i många gestalter och nordbons kamp mot den onda makten skildras i många berättelser.

Så levde i underjordens vida salar ett släkte, som var en del av detta onda väsen, de lydde under Hel, sjukdomarnas och dödens herre. (Vi har berättat om dem tidigare i dessa spalter, men vi må ofta återkomma till dem, ty just nu står deras tillvaro, under omformning.) Till hans land fördes den som dött i sotsäng, d.v.s. inte förunnats att falla i strid, vilkas öde var betydligt gynnsammare i det de fick komma till Odens Salar, till Valhall att där strida och kämpa i ädla kämpalekar. Så förtäljer sagan.

Dessa underjordens innevånare utgöres av ett släkte på gränsen mellan djur och människa, färdiga att övergå till mänskligt stadium. Under lemuriska tiden kom de till vår jord från Venus för att här fortsätta sin utveckling, men blev tvärt emot alla beräkningar gripna av den luciferiska makten, ett förhållande som satte spärr för varje vidare utveckling i tänkt riktning.

För att de inte skulle åstadkomma obotlig skada på jordens folk blev de inneslutna i jorden, där dess stora håligheter utgör deras hemvist alltsedan den tiden. De lever av eter, såväl för inandning som i form av näring. Dessa varelser är inte onda i den bemärkelse detta ord ger intryck av, men de saknar kunskap om skillnaden mellan gott och ont. De gör det onda av drift, inte av ond vilja.

Deras utseende varierar högst betydligt. Många ser ut som människor, andra har djurutseende. Snömannen är en sådan halvmänniska. Han nämnes alltid i singular form men utgör naturligtvis en stor skara. På grund av derasskygghet kommer ingen dem tillräckligt nära för att veta mer om dem. De äger förmåga att göra sig osynliga. I sin egenskap av astralvarelser har de endast att höja vibrationerna en smula, så försvinner de ut ur vår synbild.

Dessa väsen har nu frigjorts från sin instängda tillvaro och strömmar ut över jorden, osynliga för alla utom för dem som har sin astrala syn utvecklad. De är absolut ofarliga, en gudomlig lag förbjuder dem att göra människan någon skada, och den lagen följes obetingat. En förändring till det bättre har härvidlag inträtt, de har skrämt många och även någon gång åstadkommit skada, men detta är nu förbi. Allt fler får numera sin astralsyn öppnad, allt fler hör man talas om som ser dessa varelser, och samstämt är uttalandet att ingen känner sig uppskrämd över mötet.

Detta skrives med den bestämda tanken att förmå var och en som ser dessa underjordens halvmänniskor att bemöta dem med kärlek. De skall lära känna gott och ont, skall så småningom vinna förmåga att särskilja de båda begreppen. Vi kan lära dem det, ty deras telepatiska förmåga är högt uppdriven, våra tankar uppfattar de snabbt. Om vi därför skänker dem vår kärleksfulla omsorg, blir de vänligt sinnade.

Ingen skall känna sig oroad av vad som här säges. Det är fråga om astralvarelser, i den egenskapen är de osynliga för deflesta av oss. Vi må veta att vi är och alltid varit omgivna av ett otal levande väsen på andra utvecklingsplan, därför vet vi ingenting om dem och därför finns ingen anledning hysa bekymmer. Men eftersom numera så många får sitt astrala öga öppnat, är det av vikt att alla lär känna rätta förhållandet. Till följd av att de just i våra dagar kommit upp till jordens yta från sin instängda belägenhet, kan det anses angeläget vara att vidare belysa deras öde och lära alla att se ljust på denna företeelse.

Vi har all anledning att behandla dem väl, ty avstängda från livet på jordens yta har de tagit på sig en stor del av den börda som gemensamt tillkommer oss på lägsta planet, och som består i att tjäna som balansfaktor för ett universum som varje sekund, i varje atom måste befinna sig i rätt balans. Lucifer har tilldelats den uppgiften för länge sedan, men eftersom han tagit gestalt i oss, blir också vi bärare av bördan. Den svåra tiden är nu förbi, men vi har kvar att rätt ställa in oss i våra nya förhållanden.

Så är också detta underjordiska släktes tid på vår planet snart ute. De skall föras bort härifrån, andra planeter skall bli deras viselseort under den period de har att genomlöpa på kosmos' lägsta plan. Det är den negativa kraften som under den perioden blir deras herre.

Vår jord blir befriad från en tung börda. Deras öde blir inte svårare än andras, vars väg enligt naturens ordning leder även dem ned till samma plan i deras involution.

Den gudomliga kärleken följer allt levandes väg genom erfarenheternas sfärer. Dessa varelser har till följd av vårt långa kvarblivande under Lucifers välde blivit väsentligt försenade. Kompensation för detta ges dem enligt naturens lag, vilken bjuder att den som förlorar i en riktning får ersättning av motsvarande värde i nästa. Så har de hunnit skaffa sig rik erfarenhet, den kommer dem tillgodo under kommande dagar.

Vägen för alla går mot ljuset. Den sanningen skall ingen någons in behöva betvivla.

För den som är intresserad av ovan behandlade fråga påpekas att i nr 13, årgång 1 av denna tidning omhandlas dessa halvmänniskor under rubriken "Om onda makters besök på vår jord". Den som önskar kan få denna tidning mot Kr. 1:50 + porto i frimärken.

Det närmaste målet för expeditionen var byn Asmah, som låg 90 engelska mil från Potal, ett avstånd som skulle tillryggaläggas på fem dagar. Som ledsagare på färden medföljde Jast och Neprow, två unga hinduer, som utsetts av Emil till amerikanernas hjälp. Själv stannade Emil tills vidare kvar i Potal men han lovade att ändå vara före expeditionen i Asmah och ta emot den där. Han sa dem att han kunde förflytta sig oändligt mycket snabbare än de. Det beslöts då, att en av amerikanerna skulle stanna kvar i Potal i ytterligare fem dagar för att göra iakttagelser och intyga vad som skedde där på femte dagen. Denne kvarlämnade medlem skulle sedan ansluta sig till expeditionen efter ytterligare fem dagars förlopp och då lämna rapport om vad han iakttagit.

Forskarna var fulla av beundran över Jast och Neprow, deras fina väsen och utmärkta sätt att leda expeditionen. Allting klaffade perfekt och omkring klockan fyra på eftermiddagen den femte dagen anlände de till Asmah. Och stor var deras förvåning när Emil var där och hälsade dem välkomna, exakt så som han hade lovat. De visste att den enda framkomliga vägen mellan Potal och Asmah var den de gått och att de hade färdats på snabbast möjliga sätt. Ändå hade Emil hunnit fram före dem. Hur hängde det ihop? De bestormade honom med frågor. Han svarade:

"Jag sa när ni gav er av, att jag skulle vara här och ta emot er - och här är jag. Jag vill än mer fästa er uppmärksamhet på att människan i sin rätta sfär är gränslös och varken känner tidens eller rummets begränsning. Den människa, som känner sig själv, behöver inte slita hårt i fem dagar för att förflytta sig nittio mil. Människan i sitt rätta tillstånd kan förflytta sig hur långt som helst på ett ögonblick. För en stund sedan var jag i den by ni lämnade för fem dagar sedan. Min kropp, som ni såg den, finns fortfarande kvar där. Er kamrat som ni lämnade i byn kommer att tala om för er att jag samtalade med honom till strax före klockan fyra i dag. Jag sa då att jag skulle ge mig av för att möta er, eftersom ni strax skulle anlända hit. Min kropp, som ni såg den, är kvar där och er kamrat ser den ännu, fast den för närvarande är helt inaktiv. Detta har helt enkelt gjorts för att visa er att vi kan lämna våra kroppar och möta er på vilken avtalad plats som helst och vid vilken tid som helst. Era två ledsagare skulle ha kunnat färdas hit på samma sätt som jag, och av detta skall ni lättare förstå att vi bara är vanliga mänskliga väsen av samma ursprung som ni och att det här inte är något mysterium. Vi har bara utvecklat den förmåga som alla har fått av Fadern, den Store Allsmäktige, på ett fullkomligare sätt än ni. Min kropp skall förbli där den är till i natt, då jag skall ta hit dem. Er kamrat skall komma hit på samma sätt som ni och anlända efter lika lång tid. Ni som nu är här skall efter en dags vila färdas till en annan liten by, en dagsresa bort. Där skall ni stanna en natt och sedan återvända hit och möta er kamrat och höra vad han har att rapportera."

På kvällen samlades expeditionen i sitt nattkvarter och plötsligt stod Emil mitt ibland dem utan att ha öppnat dörren. Han sa:

"Ni har sett mig visa mig i detta rum genom vad ni skulle kalla magi. Men det finns inget magiskt i detta. Se här, ett enkelt experiment som ni alla kan iaktta - var vänliga och ställ er runt om mig, så att alla ser. Jag har här ett glas vatten som en av er nyss har hämtat från brunnen. Ni ser att en liten ispartikel håller på att bildas alldeles i centrum. Se, hur den växer genom att dra till sig partikel efter partikel. Den blir större och större, och nu är hela glaset fullt av is. Vad är det som har hänt? Jo, jag höll vattnets centrala atomer i det universella, tills de antog fast form eller, med andra ord, jag sänkte deras vibrationer tills de blev till is, och så bildades alla de andra partiklarna runt om, tills det hela

var fruset. Ni kan tillämpa samma princip på en tunna med vatten, en damm, en sjö, på havet, på allt vatten som finns över hela jorden. Vad skulle då ske? Allt skulle frysa till is, inte sant? Till vilken nytta? Ingen alls. Ni frågar hur det går till. Man tillämpar en fullkomlig lag. Men i detta fall - för vilket ändamål? Inget, eftersom inget gott har utförts och inte heller kunde ha utförts.

Om jag hade fortsatt och fullföljt detta till slutet - vad hade då inträffat? Återverkan. På vem? På mig. Jag känner lagen, och vad jag uttrycker återvänder till mig lika säkert som jag uttrycker det. Därför uttrycker jag endast det goda, och det goda återvänder till mig som enbart gott. Ni ser alltså, att om jag hade framhärdat med att frysa ned, så skulle kylan ha återverkat på mig själv långt innan jag nått slutresultatet och jag skulle ha förfrusit och sålunda skördat frukten av mitt tilltag. Om jag däremot uttrycker det goda, skördar jag gott evinnerligen.

Mitt inträde i detta rum i kväll kan förklaras på liknande sätt. I det lilla rum där ni lämnade mig, höjde jag min kropps vibrationer tills den återvände till det universella eller, som vi säger, jag återsände den till det universella där all substans finns. Sedan höll jag min kropp genom mitt JAG ÄR, mitt Kristus-medvetande, i min tanke tills dess vibrationer sänktes och den tog form just här i detta rum, så att ni kan se den. Är det något mysterium? Använder jag inte den kraft eller lag som jag fått av Fadern genom den älskade Sonen? Är inte denne Son ni och jag och hela mänskligheten? Var finns mysteriet? Det finns inget.

Tänk på den tro som symboliseras av senapskornet. Den kommer till oss från det universella, genom den inre Kristus som redan har fötts i oss alla. Som det minsta lilla korn kommer den genom Kristus eller det övermedvetna, det som är mottagligt i oss. Sedan måste den föras upp till berget eller det högsta i oss, det översta av det högsta och hållas där. Sedan måste vi låta den helige Ande stiga ned. Och så kommer budet: 'Du skall älska Herren, din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd.' Tänk efter. Är innebörden klar? Hjärta, själ, kraft, förstånd. Vad skall vi göra, om inte lämna över allt till Gud, till den helige Ande, till den hela Jag-Ande som är i verksamhet? Denne helige Ande kommer på många sätt, kanske som små väsen som klappar på och vill komma in. Vi måste släppa in den helige Ande och låta honom förenas med den lilla ljuspunkten eller kunskapsfröet, kretsa omkring det, dras till det precis så som ispartiklarna drögs till den centrala partikeln. Så skall det växa, undan för undan, vidgas och vidgas, mångdubblas och uttrycka detta frö av kunskap, tills ni kan säga till svårigheternas berg: 'Stig upp och kasta dig i havet.' Och det skall ske. Kalla detta för fjärde dimensionen eller vad ni vill, vi kallar det Gud, som uttrycker sig genom Kristus i oss.

Det var på detta sätt Kristus föddes. Maria, den stora modern, förnam idealet, höll det i sin tanke, upptog det i själens jordmån, höll det där någon tid och födde det fullkomliga Kristusbarnet, den förstfödde, Guds ende Son. Hon gav honom näring och skydd, gav honom av sitt allra bästa, vakade över honom och gav honom sin ömhet, tills han växte upp till man. Det är så Kristus kommer till oss alla - först som ett ideal inplanterat i själens jordmån - den centrala sfär där Gud finns. Sedan håller vi honom i tanken som det fullkomliga idealet, och så föds han som det fullkomliga barnet, Kristusmedvetandet.

Ni som ser vad som har utförts här, tror inte era egna ögon. Jag klandrar er inte. Jag tar emot tanken på hypnotism från en del av er. Mina bröder, är det någon här som inte känner sig ha kraft att utöva den av Gud givna förmåga, som han sett manifesterad i kväll? Tror ni ens för ett ögonblick att jag kontrollerar er syn eller era tankar? Säg ni då inte med egna ögon? Står det inte i er bibel, att Jesus kom in i ett rum, vars dörrar var stängda? Han kom bara in så som jag gjorde. Tror ni att Jesus, den store Mästaren och

läraren, behövde använda sig av hypnotism? Han använde sin gudsingivna kraft, så som jag har gjort i kväll. Inte bara ni utan varje barn som föds eller har fötts till denna värld eller detta universum har samma kraft att göra det ni har sett i dag. Låt mig också säga, att ni är individer, inte personligheter, att ni har fri vilja och inte är automater. Jesus behövde inte hypnotisera och det behöver inte vi heller. Men ni kan tvivla på oss så mycket ni vill till dess ni är övertygade om vår ärlighet. Lägg all tanke på hypnotism åt sidan för ögonblicket, tills ni har trängt djupare in i arbetet. Allt vi begär är att ni skall ha ett öppet sinne."

Ledsagad av Jast ensam gick man nästa morgon till en by en dagsmarsch längre bort. Det blev en mödosam vandring efter en på sina ställen igenväxt stig. Ibland måste de bokstavligen skära sig fram genom täta snår. Vid varje sådant dröjsmål tycktes Jast bli otålig, vilket förvånade dem - de hade lärt känna honom som en lugn och samlad person. Senare förstod de anledningen.

Hela byn kom dem till mötes, och det var Jast som var föremålet för invånarnas stora intresse. De tog emot honom med den största vördnad. När byborna åter skingrats, frågade Jast sina följeslagare om de ville gå med honom en bit in i djungeln. En del av dem var trötta och ville vila men de andra jämte några bybor följde med. Ett stycke in i skogen fann de en man liggande på marken, till synes död. Vid närmare påseende såg de dock att han låg försänkt i djup sömn. Plötsligt stod de där som slagna av blixten. Gestalten på marken var - Jast. När den andre Jast närmade sig, rörde sig gestalten och reste sig upp: de två stod ansikte mot ansikte. Det fanns inte rum för något tvivel - det var Jast. Alla såg det. Så - med ens - försvann den Jast som ledsagat dem, och en enda gestalt stod framför dem.

Nu kom de amerikaner, som stannat i byn, springande. Ingen hade kallat på dem, de hade plötsligt bara fått en oemotståndlig impuls att komma efter. Spalding gör inget försök att tolka de närvarandes känslor i den stunden. Men han påminner om orden: "Den som är störst bland eder, han vare de andras tjänare." Dessa högtstående väsen har för vana att då och då lägga ned sin kropp i djungeln framför en by, som hemsöks av rövarband eller vilda djur. Och byn är skyddad. Det var tydligt, att Jasts kropp hade legat där länge. Småfåglar hade byggt sina bon i hans hår, som hunnit bli långt och vildvuxet, deras ägg hade kläckts och ungarna var utflugna.

En av de närvarande sa: "Jag ser hela världen övervinna döden. Är inte detta uppfyllelsen av orden: 'Den siste fienden, döden, skall övervinnas'? Hur obetydligt är inte intellektet i jämförelse med denna gränslösa men enkla insikt, och ändå har vi vågat anse oss som giganter i intellektuellt avseende. O, vi är bara barn. Jag börjar ana innebörden i 'I måsten födas på nytt.' Hur sanna är inte de orden."

(Forts. i nästa nr)